

saa smaa som paa 12 Kr. om Aaret, det vil altsaa sige, at en Enke, der har et Barn eller flere Børn, har fra Krigsministeriet faaet tilstaaet en Understøttelse af 1 Kr. maanedlig til hvert Barn. Det er særlig med Hensyn til Børnene efter Arbejdere, at Understøttelserne ere saa overordentlig smaa.

Der er en anden Forskel paa Understøttelserne, nemlig den Varighed, de have. Drejer det sig om de smaa Funktionærers Børn, udstrækkes Varigheden af Understøttelserne kun til det 15de Aar, men drejer det sig om mere velstillede Funktionærers efterladte Børn, udstrækkes Varigheden af disse Understøttelser til det 18de Aar. Jeg synes derfor, det var rigtigt, om dette Spørgsmaal blev taget frem til Overvejelse, saa at der kunde blive mere Ensartethed i de givne Understøttelser og vist større Retfærdighed.

Jeg maa tilføje, at jeg gerne saa, at man, om det kunde lykkes, fik de ganske smaa eller, som jeg synes, uanstændige Understøttelser paa 12 Kr. om Aaret hævede op, med andre Ord, at vi kunde naa til at faa et Minimumsbeløb for Børneunderstøttelserne. Vi have fra Socialdemokratiets Side i sin Tid foreslaaet, at Minimum af Understøttelser for Børn efter afdøde Statsfunktionærer eller Statsarbejdere kunde sættes til et Beløb af 60 Kr. aarlig. Det vilde sikkert være en stor Hjælp for en Enke, der sidder med eet eller flere Børn, hvis hun kunde opnaa at faa, lad os sige, 60 Kr. til hvert Barn i Stedet for altsaa 12 eller 20 Kr. om Aaret. Det vilde ikke komme til at dreje sig om saa store Udgifter for Statskassen. Hvor stort Beløbet vilde blive, er jeg ikke i Stand til at udtale mig om, det er noget, som kun kan udregnes af selve Administrationen. Vi kunne ikke af Finansloven se, hvor mange Børn det drejer sig om, men jeg tror, at Beløbet, selv om vi fik en Minimumsunderstøttelse af 60 Kr. til Børn, ikke vilde komme til at andrage et Beløb paa over en 10,000 Kr. for Statskassen. Paa den anden Side vil det være Penge, som kunde være af stor Betydning for Moderen til Børnene og ogsaa for Børnene selv.

Vi have paa Finansloven ogsaa meget flotte Understøttelser. De højeste findes

under Kultusministeriet, hvor vi have Understøttelser, der gaa op til 1,000 Kr. for et Barn, og det er endda Understøttelser, som ere løbende for Barnets Livstid — men det er ogsaa Døtre af en Geheimeraad, som have faaet saa store Understøttelser.

Det glædede mig at høre, at den ærede Ordfører stillede sig velvillig overfor denne Sag, og saa vidt jeg forstod hans Udtalelser, er han ikke utilbøjelig til at sørge for, at denne Sag bliver optagen til fornyet Behandling og Overvejelse til Finanslovens 3die Behandling. Jeg vil tillade mig at henstille denne Sag til den højtærede Konseilspræsidents velvillige Overvejelse, og jeg vilde ogsaa meget ønske, at han vilde være villig til, at dette Spørgsmaal maatte blive taget op til fornyet Behandling, saa at vi kunde faa mere Ensartethed og mere retfærdige Regler end dem, der nu herske under de forskellige Ministerier.

Konseilspræsidenten (J. C. Christensen): Angaaende det Spørgsmaal, om hvilket der har været Samraad, kan jeg ganske kort udtale, at for saa vidt man fra Finansudvalgets Side har ment, at Understøttelserne skulde være lige store, tvivler jeg noget paa, at det i Virkeligheden lader sig gøre, og at Finansudvalget selv vilde praktisere noget saadant. Der er nemlig overordentlig stor Forskel paa, i hvilket Forhold vedkommende Barns Fader eller Moder har staaet til Staten. Det kan ikke nægtes, at naar man paa Kultusministeriets Budget giver en meget fortjent Mands efterladte — lad mig eksempelvis nævne Professor Finsens Enke og Børn — en særlig Pension, kan man ikke sige: Ja, men alle Understøttelserne skulde være lige store, følgelig skal en Jernbanearbejders Barn have en lige saa stor Understøttelse. Det kan vel heller ikke være den ærede sidste Talers Mening, at en saadan Lighed skulde indføres. Naar jeg tager Afstand fra den Tanke, vil jeg dog ikke dermed have sagt, at der ikke kan bringes større Lighed til Veje, end der er; og jeg antager ogsaa, at det var Meningen, at man ikke vilde have en saa absolut Lighed, men vilde tage Hensyn til, i hvilket